

—А че не, ты кажи отче, какво щѣше да сторишъ?
—Научи ма?

—Азъ быхъ зелъ тогава за примѣръ стары тѣ египетскы подвижници. За да удържа плътъ та си въ послушаніе, азъ ще наклада огънь на огнище то, и ще си държа ржката въ огъня сичко то врѣме до дѣто приказвамъ съ женѣ тж. Тѣй быхъ сторилъ.

Азъ нищо не отговорихъ на това. Спорѣдъ силата и обдуманностьта на израженіе то, не можахъ да ся съмнявамъ въ искренность тж на тыя Сысоевы думы и въ якый му характеръ. Лукіанъ тържественно ма поглѣдна. Сысой ся издигна.

—Простете, отци! каза той:—време е да ида да работя.

И като зе бравда та, той полека отиде въ хрѣсталака, дѣто ся и скры задъ дървета та. (*)

—Защо кэзвате за женѣ? бързо ма попита Лукіанъ.

—Че що е?

—А че може той ще ся искушава.

—Не, такъвъ ся не искушава. Ама пѣкъ узнахъ сега сила та на тукашны тѣ подвижници.

—Да, сила велика!... и Лукіанъ ся умисли.

—Знаете ли какво ще направимъ сега?—каза той подиръ няколко минуты:—азъ ще искарамъ вечерня та съ броеници тѣ, а сега нека идемъ при о. Антима. Той тука наблизю живѣе, само трябва да испираме на горѣ.

—И той има ли келія?

—Не, той и зима и лѣтя ся спасава въ пещерятж. Той е истинскы подвижникъ. Вый іоще такъвъ не сте виждали. Той е Гръкъ.

(*) Няколко дена подиръ това, азъ срѣщнахъ Сысой въ мѣнастырь тѣ, дѣто бѣше ся дотѣтржлъ съ сичко то си имане подиръ нещастіе то, коѣ стигнало кжщата му. Силенъ дѣждь я завлякжлъ заедно съ градинѣ тж му. Нѣ не ся виждаше това нещастіе да е огорчило Сысой. Той пакъ шепнеше: „Слава Богу!“